

El vagó oficial

EL TEMA ESTÀ DESCONTROLAT. AL METRO HI HA POLICIA PERTOT ARREU. JO HI HE D'ACCEDIR PER UN PASSADÍS DE MANTENIMENT FINS AL CAP DE L'ANDANA ON S'ATURA LA MÀQUINA

Dia 1: És el meu primer dia al càrrec i he decidit acudir al meu despatx en metro. La idea de no tenir xòfer ha estat del partit. Ara que ho pense, va ser el partit el que per primer cop en ma vida em va posar un cotxe i xofer quan em va proclamar candidat. En fi. Un munt de càmeres em segueixen fins al vagó on he pogut seure al costat d'una àvia molt amable. M'ha dit que li deien Margalida, que em coneixia pels diaris i que a sa casa tots m'havien votat. M'ha dit que al seu nét estan a punt de desnonar-lo. Agafe les seues dades per veure si puc res. Els periodistes han enfollit amb l'escena. A última hora del dia, la meua foto amb Margalida és portada a tots els digitals i segur que demà ho serà als de paper. Que bé.

Dia 2: Arribe a l'estació. Un grup de veïns del barri de Margalida m'espera a l'andana. Diuen que mai cap polític no els ha fet cas. Porten una llista i volen pujar al vagó i explicar-se. Casualment, apareix Evarist, un company de l'executiva del partit amb més experiència que jo. Els convenç que tornen demà. Li diré al meu secretari que m'acompanye i vaja donant-los cita. Evarist està preocupat pel proper comitè nacional del partit. No es fia de l'altre sector per als imminents nomenaments. Diu que és al metro perquè viu al barri. Jo juraria que vivia en una urbanització. En fi.

Dia 3: Mare de Déu Senyor!!! Això és un caos. Els veïns de Margalida m'esperen a una punta de l'andana i a l'altra el comitè d'empresa d'una societat pública amb la qual un membre del meu govern no va voler reunir-se ahir. Andreu, el meu secretari, ha calmat els ànims abans que arribara el comboi. Decidim seure al primer vagó amb l'esquena contra la porta del maquinista. Andreu ha convençut veïns i comitè perquè esperen

JOSEP MORENO

al vagó veí. Ell ha obert una tauleta plegable i els va fent passar d'un en un. A la parada de "plaça del Rent" ha pujat al vagó el secretari d'organització del partit alertat perquè ahir em visitara un membre de l'executiva. "Tu no estàs per tractar les coses orgàniques", m'ha dit. Ha fet fora del seu seient el meu secretari i la resta del trajecte ja és ell qui decideix qui passa al meu vagó i qui no.

Dia 4: El tema està descontrolat. Al metro hi ha policia pertot arreu. Jo hi he hagut d'accedir per un passadís de manteniment fins al cap de l'andana on s'atura la màquina. Ja veuràs com em retrauen els de l'oposició que no he pagat el bitllet. En entrar al vagó, que ja contro-

len totalment el secretari d'organització del partit i un cosí seu que ha vingut de Múrcia, m'informen que als successius vagons m'esperen representants de bona part de la societat civil i dels empresaris que volen ser escoltats, barons del partit, ma mare i ma tia Adelaida, la de Portbou, que han estat contant a tot el tren que mai no els agafe el telèfon ni els torne les telefonades, que em veuen més a la tele que en persona i que pel que sembla "l'única manera de parlar en el meu fill es vindre al metro". Al final sols parle amb un empresari, Víctor Arabí, propietari de la cadena Botimerk, un dels homes més rics del país i, pel que sembla, del món. Em diu que tinc tot el seu suport. Que bé.

Dia 5: Canvi de tàctica. M'he comprat un barret i unes ulleres de sol. Cride el meu secretari i anul·le l'agenda. L'avis que aniré tard i que acabarem tard. Li pregue que no comente amb ningú el canvi. Després de dinar m'acoste a l'estació. Sembla que el meu pla ha funcionat. Puge al vagó. Tot sembla normal, però... de sobte m'adone que el tren no s'atura en totes les estacions. En unes sí, i molta estona, i altres les passa de llarg i a tota velocitat. S'atura en "plaça del Rent", puja el secretari d'organització del partit. Li comente la jugada i ell assenyala la cabina del maquinista i em diu amb un somriure de satisfacció: "Tranquil mestre. Tot solucionat. Ara el tren és del milionari de Botimerk, ell condueix i decideix on s'atura"

Dia 6: He telefonat a ma mare. Diu que el que he de fer es deixar d'acudir al treball en metro. Que estic panxut i que he de fer més esport. "Crida al teu amic diputat", m'ha dit. "Aquell que anava en bicicleta al congrés. Dis-li que te la deixe. Pel que he llegit, ja no la gasta".

Consultor en comunicació